

Анотація

Розглянуто систему підходів у навчанні іншомовного монологічного мовлення, зокрема наголошено на важливості навчання кожного виду монологу окремо в певній лінгвістично-доцільній послідовності: 1) розповідь, 2) опис, 3) доповідь, 4) дискусія. Особливий наголос зроблено на вдосконаленні ораторських навичок тих, хто навчається при оволодінні “монологом в межах діалогу-дискусії.”

Ключові слова: монологічне мовлення, розповідь, опис, доповідь, дискусія, ораторські навички.

Список використаної літератури

1. Барабанова Н.Р. Моделирование содержания обучения учебно-научному высказыванию/:Афтореф. дис. ...канд..пед. наук. – К.:1995.— 17с.
2. Бирюков Д.В. Проблемы активного овладения иноязычной лексикой// Методика и лингвистика.—М.: Наука, 1981. –248с.
3. Гапонова С.В. Дискусія як вправа для навчання вільного спілкування іноземною мовою // Іноземні мови. – 1999. --№4. –С.3-10.
4. Долецкая Е.С. Устная научная монологическая речь как объект прагматорики // Речь в научно-лингвистическом и дидактическом аспекте, под ред. Минаевой Л.В. – М.:Изд-во МГУ, 1991. – С.42-48.
5. Скирта М.П. Лингвистика текста и методика преподавания иностранных языков. – К.: Вища школа, 1981. – 176с.

МОЄ БАЧЕННЯ МОВНОЇ ПРОБЛЕМИ В УКРАЇНІ

Альона Бондаренко,
студентка групи 11-КР

факультету економіки і підприємництва

Мова народу – то Божий дар. Тож немає у світі мов гірших і кращих, є у кожного своя, рідна, і, безперечно, правий той класик наукового комунізму, який писав, що людина стільки разів людина, скільки вона знає мов.

Переважна більшість українців любить і гордиться своєю мовою, що за мелодійністю серед мов народів посідає чільне місце, поряд з італійською, іспанською та французькою. Але є й такі, що соромляться, а то й цураються своєї мови, ставши російськомовними. То їх особиста справа і рівень моралі! Але вищим рівнем безкультур'я треба назвати той стан, коли рідні діти, що приїзять на гостини до своїх батьків, розмовляють з ними чужою мовою.

Рівень мови й рівень культури громадян країни взаємопов'язані. Чого лише вартий мовний паразит – суржик і нецензурна російська лексика? Її бридкі слова й вирази знайшли собі поширення не тільки в повсякденному побуті, а й у засобах масової інформації. Суржик і нецензурщина з мовного лексикону мають щезнути назавжди, як непотрібний бруд, що калічить всіх нас. І якщо мова є дзеркалом душі людини, то давайте робити так, щоб це дзеркало не було кривим і спотвореним.

Дивно, що наша мова, після кількох віків гоніння та утисків, ще жива. Але протистояти подальшій русифікації населення в Україні стає дедалі складніше, бо відстоювання української мови, як єдиної державної в Україні з боку державних структур, практично не відбувається. Українські можновладці на всіх рівнях повсякденно ігнорують державну мову, підміняючи її суржиком.

Тож, мабуть, не варто вірити тим, які говорять, що українська мова така важка, що нею не можна оволодіти навіть за свій вік. Адже наші громадяни, не говорячи вже про викладачів, збираючись у відрядження за кордон, з використанням поширених засобів навчання і словників, за якихось три місяці спроможні вивчити розмовну мову народів маловідомих або зовсім незнайомих країн. А за неповних десять місяців, ще за радянських часів, наших викладачів готували до викладання у вузах зарубіжних країн спеціальних предметів державними мовами тих країн, куди планувалося їх тривале відрядження.

Найгірша біда, що так знекровлює наш народ та нашу мову й культуру, – це загибель села, як споконвічного джерела українства, генофонду народу, хранителя рідного слова й рідної пісні. Багато

соціологів і філологів вважають, що зараз ситуація є більш загрозливою, ніж та, що була за часів Т.Г. Шевченка, коли діяв жорстокий царський указ про заборону української мови. В ті часи неписьменне село жило, говорило й співало нею, а тепер це джерело висихає, бо село здебільшого розвалене й вмирає.

Микита Сергійович Хрущов сам любив українську народну пісню. За його вказівкою по міському московському радіо щоденно з 15-00 до 16-00 транслиувались українські народні пісні.

До речі, український народний гумор, якого вже давно не чути, теж не меншою мірою, як і рідна пісня, є засобом, що сприяє поліпшенню настрою, а значить і здоров'я. Рідне слово, що звучить в національній народній пісні, як і український гумор, що гуртує і єднає нас.

Нам українцям, мабуть, таки треба стати націоналістами, у хорошому розумінні цього слова, як поляки, росіяни, прибалти та інші народи, тобто поважати перш за все себе, тоді нас будуть не лише любити, а й поважати інші народи! А для цього вже пора розлучитись зі своєю меншовартістю «молодшого брата». Хоча тут може виникнути суперечка, типу: хто ж із нас молодший, а хто старший? Але це вже інша літературна розвідка, яку краще втілювати історикам.

ІНВЕКТИВНА ЛЕКСИКА І ФРАЗЕМІКА

Доповідач - Гнатюк Микола

Інвектива – це образливе слово лайка, словесний випад. Інвективна лексика (грубі, вульгарні слова) і фраземіка (грубі, вульгарні вислови) є в усіх мовах, очевидно, за винятком штучних. Ці одиниці потрібні мовцям у стані афекту (лат. *affectus* - «настрій, хвилювання, пристрасть») - короткочасного сильного переживання: гніву, люті, відчаю, раптової бурхливої радості тощо, коли в критичних умовах людина неспроможна знайти вихід із ситуацій.

Інвективи вживаються не тільки й не стільки як психотерапевтичний засіб. Лайка, зазначає німецька дослідниця Карін Бюхле, стала «невід'ємною частиною людського спілкування», «повноправною складовою повсякденної культури». Особливо